

सारे तुझेच होते, शब्दांत बांधलेले

सारे तुझेच होते, शब्दांत बांधलेले
भासे उगा कुणाला, मी दुःख कोंडलेले!!

गावे हजार तुजला, शोधीत हिंडलो मी
लोकांस वाटले की, मज वेड लागलेले

सोडून सावलीही मजला निघून गेली
आधी तिच्याचसाठी मी ऊन्ह सोसलेले..!

देहास मोल नाही, जाळून राख होते
शिवण्यास पिंड येथे, हे काक पोसलेले

मी कोरडाच वाटे, साऱ्या जगांस आता
अश्रू कधीच माझे, डोळ्यांत गोठलेले

म्हणतात शांत काही, काही अबोल म्हणती
त्यांना न जाणवे की, मी भाष्य टाळलेले

अंधार त्या स्मशानी, होता भिऊन गेला
माझे शरीर त्याच्या, सोबतिस जाळलेले

प्राजू (Prajakta Patawardhan)
<http://praaju.net>